

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Về Những Người Bạn Khách Chiến Tuyên** của **HCA**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

VỀ NHỮNG NGƯỜI BẠN KHÁC CHIẾN TUYÊN

Trước 1975, miền Nam chúng ta sống dưới chế độ Việt-Nam Cộng-Hoà với một nền dân chủ tuy còn non trẻ nhưng người dân được hưởng đầy đủ những quyền lợi căn bản quy định trong hiến pháp. Quá khứ đời tư của cá nhân là điều bất khả xâm phạm và không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của người đó trong hiện tại và tương lai. Chính quyền Việt-Nam Cộng-Hoà không phân biệt đối xử với những người trước đó từng ở trong hàng ngũ Việt-Minh hay có gia đình dính líu với Việt-Minh.

Lợi dụng tinh thần hoà hợp đó, Cộng-Sản đã gài người của họ vào các cơ quan nhà nước và các tổ chức tư nhân ở miền Nam. Do đó, ngay trong phủ của tổng thống Việt-Nam Cộng-Hoà cũng có gián điệp Cộng-Sản như Vũ Ngọc Nhạ và Huỳnh Văn Trọng.

Riêng tôi, trong thời kỳ đó tôi từng quen biết, học chung hay làm việc chung với một số người mà về sau mới biết họ là người của bên kia.

Niên khoá 1961-1962 tôi và Nguyễn Văn Giàu là hai học sinh người miền Nam học chung lớp đệ nhứt B6, trường Chu Văn An ở Ngã 6 Chợ-Lớn, hoàn toàn lạc lõng trong một lớp gồm các học sinh người Bắc di cư. Điều đó dễ hiểu vì trường Chu Văn An ở ngoài Bắc theo chân làn sóng di cư vào Nam. Do đó, tôi và Giàu khá thân với nhau. Tôi có đến nhà Giàu ở trong một khoảng đất trống trên đường Phó Cơ Điều gần chợ Thiếc. Nhà Giàu nghèo và Giàu ở với mẹ. Anh nói với tôi là cha anh đã mất. Sau khi đậu tú tài 2, tôi vào Đại Học Sư Phạm còn Giàu học kỹ sư điện ở Trung Tâm Kỹ Thuật Phú-Thọ. Ra trường, tôi đi dạy ở miền Tây và Giàu làm ở điện lực Thủ Đức.

Sau 30/4/1975, tôi bị đi học tập cải tạo. Một hôm ở trong trại tình cờ tôi đọc được một bài báo của tờ Sài-Gòn Giải-Phóng nói về Giàu, đang là một đại biểu Quốc-Hội của chế độ Cộng Sản. Qua bài báo tôi được biết cha anh đi tập kết chớ không mất như anh nói. Khi vợ tôi vào thăm nuôi tôi có kể lại tin đó. Đến lần thăm nuôi sau, vợ tôi nói có lên gặp anh Giàu và có nhờ ảnh liệu coi có thể giúp can thiệp cho tôi được thả sớm hay không thì anh trả lời hãy để tôi “học tập tốt” thì sẽ được thả về. Vợ tôi có vẻ bất mãn về lời nói đó của bạn tôi, nhưng tôi thông cảm với Giàu vì ở trong guồng máy của Cộng-Sản thì anh ta không thể nói khác hơn.

Lúc còn là sinh viên, tôi có đi học tiếng Pháp ở Alliance Francaise, đường Gia Long gần bệnh viện Đồn-Đất. Người ngồi cạnh tôi trong những buổi nghe lab là một sinh viên đại học khoa học tên Trần Triệu Luật, sau đó được biết anh ta là một thành phần khá quan trọng trong Mặt-Trận Giải-Phóng Miền Nam. Trần Triệu Luật đã chết trong một trận oanh kích của pháo đài bay B52.

Thi đậu vào ban toán trường Đại-Học Sư-Phạm Sài-Gòn năm 1962 cùng với tôi có anh Hà Kim Cương. Sau khi ra trường, mỗi người đi dạy một nơi tôi không được tin tức về anh. Sau này, khi từ hải ngoại về Việt-Nam gặp lại các bạn đồng khoá mới biết anh chàng Cương cao cao, đen đen, hiền lành, ít nói đó đã ra bung theo Việt-Cộng và cũng đã chết trong một trận đánh nào đó.

Từ năm 1970, tôi có giờ dạy toán ở trường Trung-Học Tư-Thực Tân-Văn, đường Trần Quý Cáp, Sài-Gòn, và thường đi uống bia với anh Bảy Vẹo, giám học trường này. Anh Bảy là anh của thiếu tá Lê Văn Tám, cuộc trưởng cuộc cảnh sát bên cạnh trụ sở Quốc-Hội, nơi phải đối đầu liên tục với các cuộc biểu tình của sinh viên bị xúi dục bởi các cán bộ Cộng Sản nằm vùng trong giới sinh viên như Nguyễn Hữu Thái, Huỳnh Tấn Mẫm, Dương Văn Đây... Anh Bảy giải thích rằng anh mất một chân trong trận đánh Điện-Biên-Phủ nên phải mang một chân giả vì thế bạn bè gọi anh là Bảy Vẹo. Có một lần anh Bảy Vẹo với tôi cùng đi uống bia với các người bạn dạy ở trường Tân-Văn ở kiosque chị tư Hoa Nở ở chợ Đũi. Anh Bảy kể chuyện những trò đùa của người lính như rút chốt lựu đạn rồi bỏ vào ly bia uống. Thời gian đó tôi bị trả về quân đội, nhưng vẫn đi dạy trường tư. Nghe anh Bảy nói vậy tôi móc khẩu colt để trên bàn hỏi anh Bảy có trò nào vui với khẩu súng này không. Anh Bảy kêu lên: “Đừng giỡn kiểu này Ân”. Tôi không

ngờ mình đang đùa với một cán bộ Việt-Cộng nằm vùng. Sau 1975, khi đi tù cải tạo về, tôi đang ở nhà thì anh Bảy Vẹo tới nhờ tôi dạy toán cho lớp luyện thi vào đại học công an. Lúc đó tôi mới biết anh Bảy là Việt-Cộng nằm vùng trước đây. Anh mất một chân khi tham gia chiến dịch Điện-Biên-Phủ trong hàng ngũ của Việt-Minh. Trong hoàn cảnh khó khăn lúc đó, tôi nhận lời và anh Bảy còn cho tôi phiếu vào trụ sở công an thành phố (Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Đô-Thành) để đỗ xăng cho chiếc lambretta của tôi.

Cũng ở trường Tân-Văn, tôi gặp lại người giám thị cũ ở trường Nguyễn Văn Khuê khi tôi học trung học ở đó. Ông ta tên là Huỳnh Văn Cô và đang là tổng giám thị trường Tân-Văn. Tôi gọi ông ta là thầy Ba. Thầy Ba kể rằng ông quê ở Hóc-Môn, xưa có theo kháng chiến nhưng đã bỏ về thành. Ông thường theo đám thầy giáo trẻ chúng tôi uống bia ở chợ Đũi. Sau 1975, ông lộ diện là Việt-Cộng nằm vùng trước kia và làm phó chủ tịch phường 12, quận 4, Sài-Gòn. Nay ông đã mất.

Một bạn đồng nghiệp trường tư khác của tôi là anh Lê Nguyễn. Sau giờ dạy học tôi thường đi uống bia với anh. Có một lần anh và một vài người bạn khác lên cầu Đồng-Nai, Biên-Hoà thăm tôi, khi đó tôi đang làm đại đội phó một đại đội địa phương quân phụ trách an ninh tại đó. Tôi lấy theo một chai Hennessy và chúng tôi đi qua Chợ Đồn ăn cá lóc hấp. Tôi đâu ngờ rằng mình đưa một cán bộ Cộng-Sản nằm vùng vào doanh trại của mình. Sau ngày 30/4/75, Lê Nguyễn làm cán bộ phòng giáo dục quận 5 và về sau mất trong một tai nạn lưu thông.

Nguyễn Hồng Ngự cùng dạy chung một số trường tư với tôi. Anh ta đi bộ đến trường dạy, thỉnh thoảng khi đổi trường anh nhờ tôi cho quá giang. Sau 1975 tôi mới biết anh ta là Việt-Cộng. Sở dĩ

ngày trước anh đi bộ dạy học vì để tránh những chốt kiểm soát của cảnh sát. Sau 1975, anh ta lần lượt làm chủ tịch uỷ ban nhân dân phường 8, quận 3, sau đó lên làm chủ tịch hợp tác xã quận 3. Nay anh đã mất.

Khi tôi mở cours dạy luyện thi ở trường Thượng-Hiền, đối diện trường Tân-Văn thì anh Nguyễn Văn Thắng là thư ký ở đó. Tôi nhờ anh thu giùm học phí các học sinh lớp tôi dạy. Sau 75, anh ta là chủ tịch phường 9, quận 3. Khi tôi đi tù vượt biên về, anh Thắng giúp tôi mở một quán ăn dưới hình thức hợp tác xã ở phường của anh.

Có thể nói, tôi cũng như hầu hết người dân miền Nam có bản tính chân thật, hiền hoà và dễ tin người. Vì vậy, tôi cũng không biết rằng mình đã giao du với những người ở khác chiến tuyến với mình, vì hoàn cảnh nào đó họ đã chọn làm lý tưởng.

Nguyễn Hữu Thọ, Dương Quỳnh Hoa, Lê Hiếu Đằng, Phạm Ngọc Ẩn... trong những ngày cuối đời đã thốt ra những lời hối tiếc muộn màng vì đã cống đấm Bắc-Cộng vào xâm chiếm miền Nam tự do.

HCA